

- по-четверте, створювати плани національних програм щодо підтримки безпеки, та запереченні злочинності і захисту предметів чи місць на випадок появи термінових ситуацій, вони також зобов'язанні забезпечувати міжнародну співпрацю, та брати участь у формуванні проектів і укладенні міжнародних проектів України з питань, які належать до їх роботи [2].

Щодо сучасного стану МВС України, то в сучасному суспільстві часто виникають різноманітні проблеми, що потребують швидкого реагування та вирішення. Тому МВС має на меті опрацювати термінове реагування на виклики та будь-які загрози суспільству, і у зв'язку з цим планується створення єдиної системи авіаційної безпеки та цивільного захисту МВС. А саме, планується використання гвинтокрилів та літаків, задля швидкого реагування на ситуації. Основні завдання МВС щодо авіаційних підрозділів:

- медична допомога
- рятувальні операції
- підтримання суспільного порядку
- антитерористичні операції
- безпека митного кордону [3].

Отже, для створення ефективної роботи МВС пройшло важкий та довгий шлях. Діяльність МВС України ґрунтується на правилі, що всі люди мають мати свободу дій і повинні бути рівними у своїх правах, а як ми знаємо права і свободи є непорушними.

Система органів внутрішніх справ є однією із складових системи правоохоронних органів України. Їх робота налаштована на формування суспільного порядку в усій державі. На систему внутрішніх справ України покладено дуже важливе завдання щодо захисту прав і свобод громадян, захисту інтересів суспільства, боротьби зі злочинами, запобігання порушень і захист держави в цілому.

Отже, протягом часу діяльності міністерства внутрішніх справ з часу здобуття незалежності Україною і до сьогодні воно докорінно змінює своє функціональне призначення. А саме, трансформується з міністерства «міліції» у багатофункціональну структуру з основними завданнями – охорона та захист прав і свобод громадян, інтересів суспільства та держави.

Список використаних джерел

1. Стратегія розвитку МВС. URL: https://mvs.gov.ua/ua/pages/strategiya_2020.htm
2. Постанова КМУ «Про затвердження Положення про Міністерство внутрішніх справ України». URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/878-2015-п#Text>
3. Єдиний портал органів системи МВС України. URL: <https://mvs.gov.ua/>

Пальона А. В., здобувачка вищої освіти 2 курсу, група АЮ-191
Науковий керівник – **Козинець І. Г.**, старший викладач
Національний університет «Чернігівська політехніка» (м. Чернігів, Україна)

ЗАСТОСУВАННЯ ВОГНЕПАЛЬНОЇ ЗБРОЇ ЯК СПОСІБ ПОПЕРЕДЖЕННЯ ТА ПРИПИНЕННЯ ПРАВОПОРУШЕННЯ

Дії працівників поліції не завжди є своєчасними та доцільними, особливо при застосуванні вогнепальної зброї під час виконання службових обов'язків, що призводить до порушення умов законності її використання. У деяких випадках, застосовуючи вогнепальну зброю, поліцейські володіють тактикою та технікою її використання, але не мають достатньої психологічної підготовки, що призводить до негативних наслідків.

Найчастіше застосування вогнепальної зброї пов'язане із припиненням правопорушень. Зброю використовують суб'єкти адміністративної влади і лише вони, а всі інші суб'єкти права (посадові особи, громадяни) використовують її не для здійснення влади, а для власного захисту.

Варто зазначити, що застосування вогнепальної зброї не має прямого зв'язку з порушенням кримінального провадження і може мати місце до порушення провадження, після його закінчення, а також для припинення соціально небезпечних дій [1, с.489].

Як зазначено у ч. 4 ст. 46 Закону України «Про Національну поліцію», працівник поліції, уповноважений застосовувати вогнепальну зброю у виняткових випадках: якщо існує безпосередня загроза життю осіб (поліцейського, членів його сім'ї, жертв нападника, заручника тощо) або затримати особу, яка чинить збройний опір (що також становить загрозу життю поліцейського) [2].

Усі працівники, яким законно видано вогнепальну зброю, мають право використовувати її для припинення протиправних дій. Сюди не входять особи, яким дозволений доступ до зброї з різною метою (працівники тирів, військові інструктори шкіл, лаборанти військових кафедр, особи, які ремонтують зброю тощо), і керівники, які отримують зброю для самооборони. Застосовуючи вогнепальну зброю, працівник поліції здійснює низку юрисдикційних дій, організаційно-управлінського, державного, виконавчого та адміністративного характеру. Таким чином, використання зброї є важливою формою реалізації правових норм та ступенем управлінської діяльності.

Залежно від цілей можна виділити наступні види застосування вогнепальної зброї: не для поразки людей: використання для припинення правопорушення (для захисту громадян у разі нападу небезпечної тварини, подачі сигналу або тривоги, покликати на допомогу); з метою зупинити правопорушення (попередити про намір застосувати зброю, зупинити транспортний засіб шляхом пошкодження, якщо водій створює реальну небезпеку для життя та здоров'я людей і відмовляється зупинитися, незважаючи на неодноразові вимоги поліції). На поразку людей: з метою необхідної оборони, в умовах крайньої необхідності [3, с.225].

Застосування вогнепальної зброї є кульмінацією діяльності поліцейського, де перетинаються юридичні, соціальні, психологічні, релігійні, професійні та адміністративно-правові аспекти особистості поліцейського. Метою використання вогнепальної зброї працівниками поліції як примусового заходу є забезпечення подолання опору, відновлення громадського порядку та громадської безпеки, локалізація соціальної напруженості або забезпечення особистої безпеки працівника.

Поліцейський, уповноважений активно застосовувати вогнепальну зброю у разі збройного нападу, якщо запобігання або припинення нападу неможливо досягти іншими способами. Метод подолання активного опору з боку правопорушника також повинен включати застосування вогнепальної зброї в поліції – виставлення вогнепальної зброї, приведення її в бойову готовність та спрямування на правопорушника (демонстрація вогнепальної зброї), так і попередження особі про можливість її активного використання [4, с.203].

Поряд із позитивними аспектами чинного законодавства, деякі питання вимагають додаткового правового регулювання та роз'яснень. Так, у ч. 4 ст. 46 Закону України «Про Національну поліцію» визначено вичерпний перелік підстав для застосування вогнепальної зброї працівником поліції, а частина 6 статті 46 закону визначає обставини, за яких поліцейському дозволяється застосовувати зброю у вогнепальній зброї без попередження. Українська поліція отримала набагато більше прав на використання вогнепальної зброї [1]. Поліцейський має право навіть дістати пістолет, вирішивши, що він може знадобитися.

Тепер будь-яка атака дає право поліції натиснути на курок. Співробітник поліції може стріляти без попередження, якщо небезпечний злочинець намагається втекти на транспортному засобі.

Насправді на практиці виникає багато питань щодо використання вогнепальної зброї. Отже, закон дозволяє використовувати вогнепальну зброю під час відбиття нападу на поліцейського або членів його родини у разі загрози їхньому життю чи здоров'ю, захищати людей від нападу, зупиняти транспорт, пошкодивши його, якщо водій своїми діями створює загрозу життю і здоров'ю людей та в інших випадках. Але в реальному житті завжди є небезпека завдавати шкоди іншим особам, не пов'язаним із злочинними діями, через те, що найбільш небезпечні злочини, пов'язані з вогнепальною зброєю, мають місце в громадських місцях, де є натовп людей і, насправді, поліція може застосовувати зброю переважно на відстані до 5 м, оскільки на великих відстанях існує ризик поранення інших. Поліцейський зобов'язаний у письмовій формі повідомляти свого керівника про застосування вогнепальної зброї, а також негайно повідомити свого керівника про активне застосування вогнепальної зброї, який, у свою чергу, зобов'язаний поінформувати центральний орган управління поліції та відповідного прокурора. Але в більшості випадків вогнепальна зброя дійсно є дієвим засобом для попередження правопорушень.

Список використаних джерел

1. Вогнепальна зброя. *Юридична енциклопедія*: В 6 т. / Редкол.: Ю.С. Шемшученко (відп. ред.) та ін. Київ: «Укр. енцикл.», 1998. Т. 1: А - Г. 672 с.
2. Про Національну поліцію: Закон України від 02.07.2015 № 580-VIII. URL: <https://zakon.rada.gov.ua/laws/show/580-19#Text> (дата звернення: 6.03.2021)
3. Права людини в діяльності української поліції – 2015: науково-практичне видання / упоряд. Є.О. Крапивін. Київ : Асоціація УМДПЛ, 2016 р. 408 с.
4. Логачев М.Г. Правові та психологічні аспекти застосування вогнепальної зброї персоналом поліції. *Право і Безпека*. 2017. № 4. С. 199-204.

Переверза А. М., студентка 2 курсу, гр. КЮ-192

Науковий керівник – **Литвиненко В. М.**, к.ю.н., доц.

Національний університет «Чернігівська політехніка» (м. Чернігів, Україна)

ОСНОВНІ ОСОБЛИВОСТІ ТА ЗАВДАННЯ КАДРОВОЇ ПОЛІТИКИ

На сучасному етапі розвитку суспільно-економічної та соціально-політичної сфери потребує вирішення питання якісного кадрового забезпечення, формування та розвитку ефективного кадрового потенціалу та кадрової системи.

Рішення вище перелічених завдань прямо залежить від ефективної реалізації кадрової політики підприємства, що є одним з визначальних засобів для досягнення успіху на будь-якому підприємстві.

Така політика передбачає роботу з персоналом, тобто її вдалий результат залежить від творчого колективу, що повинен координуватися та налагоджено працювати.

Кадрова політика розробляється з урахуванням стратегії, мети, цілей, методів та засобів підприємства, на основі певної системи правил, процедур, які безпосередньо пов'язані з виконанням процесів підбору кадрів, їх розстановки, використання, перепідготовки, стимулювання, мотивації, кар'єрного зростання.